

Pasi Palmun lähettikirje syyskuu 2024
10.9.2024

Lentäviä lähtöjä ja Suomen suloisuutta

Ystävät lähellä ja kaukana! Neljä kertaa vuodessa ilmestyvän Sley Pohjanmaa ja Saksa -lehden lisäksi yritän silloin tällöin kirjoittaa jonkun kirjeenkin. Tosin tekemistä riittää niin, että kovin usein en preivejä uskalla luvata.

Aloitetaan hankalimmista

Alkukesästä varmistui, että työtoverini Turuset palaavat Suomeen. He odottavat toista lasta ja ymmärrettävästi toivovat saavansa kasvattaa lapset rauhallisemmissa puitteissa kuin suurkaupunki Hampurissa. Onneksi Marko oli jo varovaisesti valmistanut minua tätä yllätystä varten. Kun käytännön asiat sitten varmistuivat, muiden oli aika kuulla vaikeasti sulava uutinen. Turuset ovat olleet Saksan kentällä yli 7 vuotta, eli hyvin monien seurakuntalaistemme koko kristittynä olemisen ajan. Heidän kielitaitoaan ja työkokemustaan sekä Siirin panosta kirkkomuusikkona ja psykologina on hyvin vaikea korvata.

Kesä ja loma ja Suomi!

Onneksi kesälomani oli siinä vaiheessa vielä edessä. Sunnuntaina 16.6. vietettiin Turusten tunteikasta lähtöjuhlaa Dreieinigkei-kirkossa ja jo seuraavana päivänä pakkasin matkalaukkuni autoon. Päätin ajella kaikessa rauhassa Tanskan ja Ruotsin kautta aina Uumajaan, josta tulisin lautalla Merenkurkun yli. Välietappeina tutustuin Vättern-järven koillisrannalla sijaitsevaan viehättävään Vadstenan pikkukaupunkiin birgittalaisluostareineen sekä Upsalan vanhaan kaupunkiin. Maisemat kävivät yhä kotoisemmiksi: teillä oli tyhjää tilaa ja lehtimetsät muuttuivat havupuuvoittoisiksi. Vaasaan rantauduin vuorokauden vaihtuessa juhannuksen aatonaatoksi. On aivan oma tunnelmansa, kun Keski-Euroopan ruuhkasta pääsee Suomeen juuri ennen juhannusta. Sain ajella yöttömän yön halki melkein autioita teitä kohti kotia. Kohta näkisin vanhan koirani ja monia läheisiä ihmisiä. Lähtemiset ja tulemiset ovat lähetystyöntekijälle sekä suloisia että katkeria paikkoja.

Juhlia, lomaa ja Luther-matkaa

Monia teitä sain kohdata pitkin kesää. Ohtakariin hiippailin juhannusaatoksi ja juhlassa kerroin lyhyesti terveisiä Saksasta.

Sitten pyörähdin Kotkassa äitiä katsomassa, ja seuraavana viikonloppuna vietettiin Oulaisissa Evankeliumijuhlaa. Eihän siellä ihan joutilaana osaa olla, joten olin sopinut aika monia pikku tehtäviä: juontovastuuta, jonkun puheen ja pari ehtoollisavustamista. Ennen vanhaan ajateltiin, ettei Evankeliumijuhlaa arvaa viedä Lestijoen pohjoispuolelle. Raahelaiset osoittivat kuitenkin vuonna 2011, että hienoja juhlia voidaan viettää perinteisten valta-alueiden ulkopuolellakin. Raahe on muuten yksi lähettäjäseurakuntani, joten kiitokset sinne tästäkin!

Takaisin kentälle

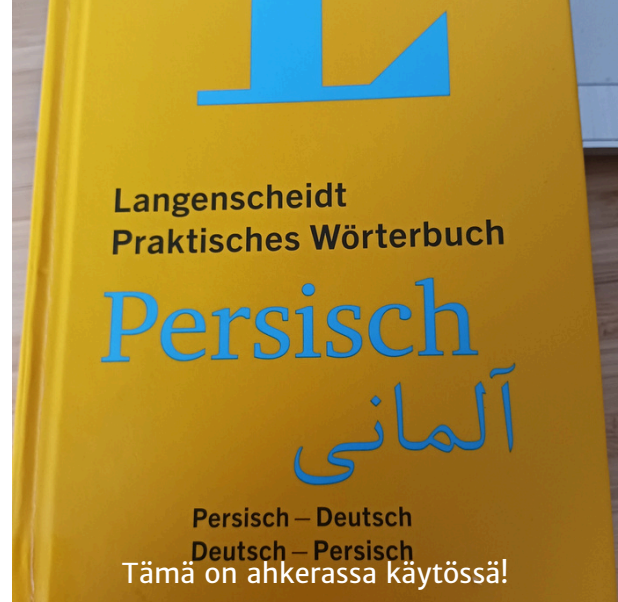
Niin vain pitkäkin loma päättyi ja taas tuli aika heittää haikeat hyvästit isänmaalle. Sitä ennen ehdin vihkiä naapurin pojan avioliittoon. Saksan kotiini palasin heinäkuun lopussa tutulla yhteydellä Vuosaaresta Travemündeeseen. Minua vähän painoi toinen lentävä lähtö: Tiistaina olin puolilta öin Stellessä kotona, seuraavana aamuna tapaisin Hampurissa lähetysjohtaja Roger Ziegerin ja perjantaina kukonlaulun aikaan hankkiutuisin Berliinin lentokentälle ottamaan suomalaisten Luther-matkalaisten ryhmää vastaan, jota luotsasivat Niko Hyppönen Keski-Pohjanmaalta ja Olli Koskenniemi Turusta. Ei siinä mitään, mutta seuraavalla viikolla torstai-iltana kotiuduttuani minun pitäisi valmistella sunnuntaiksi farsin (eli persian) kielinen jumalanpalvelus ilman Turusia sekä kollegaani Christian Tiewsiä. Siinä ei ehtisi käydä saarnaa kielellisesti läpi kenenkään kanssa. Entä musiikit? Mitä ja miten ylipäänsä laulaisimme Siirin lähdettyä?

Kirsikka kakun päällä

Onneksi en yleensä murehdi asioista, joille ei voi mitään. Luther-matka oli taas kerran mukava, eikä yhden päivän rankkasade Wartburgin linnaan tutustuessamme tai pahimmillaan 30 asteen helle Wittenbergissä pilanneet seikkailuamme. Olin sopinut myös erään iranilaisen tytön kanssa, että viimeisenä iltanamme Berliinissä hän tulisi tapaamaan meitä ja saisimme haastatella häntä hänen elämästään ja uskostaan. Kyse on samasta työstä, jonka turvapaikkaoikeudenkäynnistä kirjoitin puolitoista vuotta sitten Sley Pohjanmaa ja Saksa -lehteen. Joku sanoi, että tämä kohtaaminen oli kirsikka kakun päällä. Pidin itsekin tärkeänä, että ryhmä paitsi syventyi luterilaisen uskon aarteisiin, myös sai välähdyksen siitä työstä, jota Saksassa teemme. Juhlaahan se on, kun saa viettää aikaa mukavien maanmiesten ja -naisten kanssa. Suomalaistutut ovat minulla täällä harvassa. Toisin on meidän pakolaisillamme. Kun joku tulee Iranista Hampuriin, hän tulee samalla vähintään 30.000 iranilaisen kaupunkiin!

Työtoverini Christian Tiews. Tässä ollaan Steindammilla, vahvasti maahanmuuttajavoittoisessa kaupunginosassa.

Elokuu alkaa diakoniatyöllä

Luther-matkalta kotiuduttuani aloin valmistella jumalanpalvelusta. Farsinkielisen liturgian ja saarnan valmisteleminen minulla menee valtavan paljon enemmän aikaa kuin saksalaisen, puhumattakaan suomalaisesta. Lopputuloskin on vähän mitä sattuu, mutta sitä puhuttelevampaa on pakolaisten kiitollisuus, kun sentään yritän.

Mutta enpä saanutkaan valmistelurauhaa niin kuin olin suunnitellut. Eräs seurakuntalaisistamme soitti ja kertoi olevansa hyvin huonossa kunnossa. Oli kuulemma ajoittaisia hengitysvaikeuksia. Kun yhteys sukuun on poikki, Tiews ja Turuset ulkomailla, eikä saksalaiseen pastoreihinkaan juuri nyt saanut yhteyttä, minä ja autoni olimme hänen oljenkortensa. Ambulanssia hän ei halunnut soittaa. Oli perjantai-iltapäivä ja tiesin, että tiet olisivat ruuhkaisia lomalaisista. Sitä en arvannut, että 50 kilometrin matkaan menisi kaksi tuntia, ennen kuin olin tämän henkilön luona. Hän oli jo saanut lähetteen sairaalaan. Mutta miten hän jaksaisi helteessä parin tunnin odotuksen? Vastaus: Aivan tuntematon vanhempi nainen oli pannut merkille, että nyt ei kaverilla mene hyvin. Iranilaisnainen ei ainoastaan jäänyt tukemaan maanmiestään, vaan tuli opastamaan meitä sairaalaan ja odotti siellä niin kauan, kunnes asia oli selvä. Istuimme kahdeksan tuntia päivystyksessä, välillä haukkasimme raitista ilmaa ja currywurstit. Kotiin tulin yhdeltätoista yöllä. Kun joku kysyy, mitä lähetin työpäivään kuuluu ja sanoo, ettei vastaukseksi riitä, että kaikki päivät ovat erilaisia, niin tässä nyt yhden erilaisen päivän kuvaus! Sitä paitsi diakonian lisäksi se oli myös kutsu evankeliumin ääreen: naiselle kävi selväksi, että ollaan kristittyjä. Toivotin hänet tervetulleeksi kirkkoon ja kastekurssille.

Jumalanpalveluksia Hampurissa ja muuallakin

Kuten kerroin, ehdin Suomesta saapumisen ja Luther-matkan välissä tavata Hampurissa kirkon lähetysjohtaja Ziegerin. Vaihdoimme ajatuksia työstämme nyt Turusten lähdettyä. Hän toivoi, että jollakin panoksella voisin edelleenkin tukea varsinkin Wolfsburgia, vaikka Hampurissakin on nyt työtä molemmille käsille. Sovimme syksylle perusteellisemmän palaverin aiheesta. Olen kyllä mielelläni käynyt tuossa erikoisessa Volkswagen-kaupungissa ja pienessä seurakunnassa, jonka iranilaisryhmän kiitollisuus on käsinkosketeltavaa.

Turusten lähtöjuhlassa

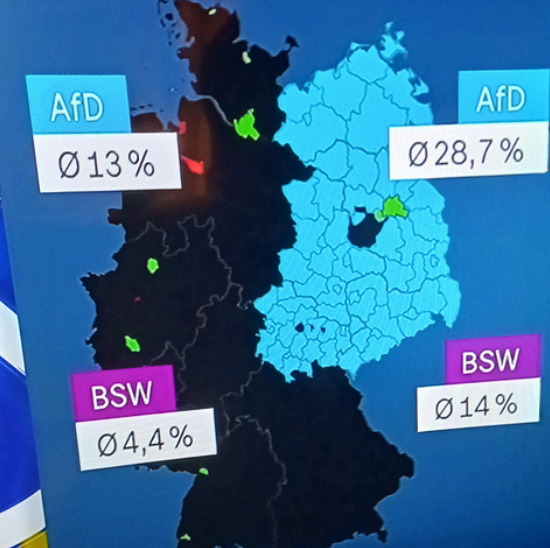

Uusia alkuja

Entä se elokuun ensimmäinen farsinkielinen messu? Yllätyin iloisesti monesta asiasta. Ensimmäinen oli väkimäärä. Olen huomannut, että ollessani kauemmin poissa mieleen hiipii epäily, vieläköhän tulevat paikalle – näin oli jo Suomessa työskennellessäni. Mutta muut olivat tehneet myös kesä-heinäkuussa työtä, joten korvaamattomuusharhani sai taas pikku näpättyksen. Toinen ilonaihe oli jumalanpalveluksen musiikki. Christian Tiews oli Amerikan rahalla tilannut laatikollisen saksalais-persialaisia laulukirjoja, joissa oli monia meidänkin käyttämiä lauluja. Kolme iranilaisnuorukaista oli harjoitellut lauluja syntikalla ja kitaroilla ja sitä innokkaammin niitä nyt soittivat ja lauloivat. Samoja poikia Siiri oli aikanaan kouluttanut. Varsinaista yhteislauluperinnettähän islamissa ei ole, joten vasta kristityksi kääntyminen on avannut näille ihmisille hengellisen laulun maailman. Kolmas ilonaihe oli iso kastekurssi, jota kirkkoherra Bernhard Schütze piti parin tulkin avulla. Osa kurssilaisista tuli niin kaukaa, että heidän oli vaikeiden liikenneyhteyksien takia pakko nukkua seuraava yö kirkossa.

Työkalut teräviksi ja työ sujuvaksi

Nyt jatkan farsin oppimista ja varmaan vielä suuremmalla motivaatiolla kuin tähän asti. Onneksi huomaan jo jonkinlaista kehitystä. Toisaalta pitää jo heti alkusyksystä ottaa riuska ote itseään niskasta, ettei heittäydy suin päin kaikkeen innostavaan. Viisikymppisen jaksamisella on kuulemma rajansa. Huomaan myös, että omaa hengellistä elämää täytyy muistaa hoitaa. Heitinkin Wartburgin linnassa Luther-matkalaisille haasteen: Mitä jos lukisit Uuden testamentin läpi samassa ajassa kuin Luther sen saksaksi? Se tarkoittaa 11 viikkoa eli noin 3,5 lukua päivässä. Jos itse yrittäisin kolme lukua saksaksi ja puoli farsiksi...

Kiristynyt ilmapiiri

Solingenin kaupungissa tapahtui elokuussa koko Saksaa järkyttänyt terrori-isku, kun syyrialainen isis-terroristi puukotti 11 ihmistä. Tapausta seurasi vilkas keskustelu mm. veitsien terien pituudesta. Tiewsin kanssa satuin olemaan syyrialaisessa ravintolassa syömässä ja sen kummempia miettimättä Tiews avasi minulle syntymäpäivälahjaksi tarkoittamansa Raamatun Leatherman-veitsellä. Tajusimme makaaberin yhteyden vasta toimenpiteen jälkeen!

Ei politiikkaa

Solingenin puukkoisku vauhditti maahanmuuttokriittisten puolueiden vaalivoittoja kahdessa itäisen Saksan osavaltiossa. Pakolaisten parissa on paljon hätää tulevasta. Aivan äskettäin eräs afgaani kysyi, voinko auttaa, kun häntä uhkaa karkotus, ja heti seuraavana päivänä iranilaisäiti lapsensa kanssa. En voinut, en mitenkään. Me emme tee maahanmuuttopolitiikkaa. Teemme evankeliumin työtä ihmisten parissa, joille evankeliumi Kristuksesta tuo toivon elämään. Monet heistä ovat paenneet juuri sellaista ihmisiä kuin Solingenin puukottaja. Itse olen vakuuttunut siitä, että tehokkainta

Rukousaiheita

- Riittävä farsin kielen taito
- Karkotusuhan alla elävät veljemme ja sisaremmme
- Varjelusta terrorismilta
- Seurakunnan vahvistuminen
- työtovereideni ja minun terveys ja jaksaminen

Kiitos rukouksistasi!

44960

Pasi Palmun työ

MobilePay

integroitumista eurooppalaiseen elämäntapaan on kääntymisen kristityksi. Sekään ei tietenkään kulttuurieroja poista, mutta muutamat kitkaa aiheuttavat asiat alkavat näyttäytyä uudessa valossa. Eurooppalainen ei aina ymmärrä, että tiettyjä ilmiöitä eivät riitä selittämään meikäläiset moraalikäsitteet “valehtelusta” tai “veronkierrosta”. Näiden edelle saattaa mennä kysymys kunniaa tai perheestä. Toisaalta juuri se voi olla kunnian kulttuurista tulevalle uskomattoman vapauttavaa, kun ei tarvitse enää pitää kullissia yllä. Totuus tekee vapaaksi, sanoo Jeesus.

Evankeliumille ovet ovat auki

Näyttää siltä, että kastekurssille tulee koko ajan uusia kyselyjä. Varmaan yksi yllyke on hätä tiukentuneesta maahanmuuttopolitiikasta. Paavalin tavoin (Fil. 1) toteamme, että oli syy mikä tahansa, evankeliumia kuuluu julistaa.

Syksyn edetessä julkaisen taas muutaman kotimaantyöntekijämme kanssa yhteisen tukirengaslehden. Siihen saakka toivotan siunattua syksyn alkua ja jätän sinut, kalliisti lunastetun, taivaan Isän haltuun!

Pasi Palmu

Lahjoitus lähetystyölle

Liity kuukausilahjoittajaksi tai anna kertalahjoitus osoitteessa sley.fi/lahjoita. MobilePay: 44960. Voit laittaa haluamasi summan myös tilisiirtona Sleyin lahjoitustilille Danske Bank IBAN: FI13 8000 1500 7791 95, BIC: DABAFIHH. Käytä henkilökohtaista viitenumeroasi tai kirjoita viestikenttään Pasi Palmun rengas + oma kotiseurakuntasi. Lisätietoja: Anu Laine puh. 044 298 2601 tai anu.laine@sley.fi. Kiitos tuestasi! Jumala lahjasi siunatkoon. Keräyslupa: RA/2021/1127. www.sley.fi